

Pregătirea Bisericii pentru venirea Domnului Isus Hristos

E. Frank – 1975

Stimați ascultători, iubiți frați și surori, vă salut pe toți în Numele Domnului Isus Hristos și cu această ocazie.

Cine se gândește cu seriozitate la lucrarea lui Dumnezeu din timpul acesta, va constata imediat că Împărăția lui Dumnezeu nu constă numai în vorbe, ci în puterea și legitimarea Duhului Său cel Sfânt.

Toate religiile au cuvinte, dar Isus Hristos a făgăduit – Faptele apostolilor 1:8: *„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului.”*

Martorii adevărați ai lui Isus Hristos au putut mărturisi în toate timpurile despre ceea ce a făcut Dumnezeu în viața lor prin slujba lor. Domnul S-a putut folosi în mod deosebit în timpul nostru de fratele William Branham. Prin slujba sa, Domnul a vrut să ne arate din nou în fața ochilor, faptul că trăim acum într-un timp în care toate lucrurile vor trebui aduse sau reasezate la locul lor original, în starea în care s-a aflat Biserica nou-testamentară la început, adică după Rusalii.

Eu nu aparțin nici unei organizații religioase pe care ar trebui să o reprezint aici și din motivul acesta eu pot vorbi clar ceea ce trebuie spus acum Bisericii lui Isus Hristos și nu trebuie să ascund nimic din taina și Planul lui Dumnezeu. Este greu ca cineva să încerce să clasifice azi diferitele organizații și învățături, pentru că mulți dintre ei includ anumite adevăruri în vestirea lor, respingând însă alte adevăruri din Sfânta Scriptură. După cum știu și pot judeca, Duhul lui Dumnezeu nu a încetat încă să lucreze și asta cu scopul de a desăvârși Biserica.

Tot ce a început să primească viață în zilele reformei prin Luther, a fost cuprins într-o dezvoltare spirituală prin binecuvântarea lui Dumnezeu și ajunge acum la înălțimea desăvârșirii. Mulți credincioși s-au oprit însă la stațiile intermediare și se simt legați de o anumită organizație religioasă și astfel ei nu au ținut pasul cu curgerea continuă a Cuvântului și lucrării lui Dumnezeu.

Sfânta Scriptură mărturisește că nu începutul, ci sfârșitul vieții noastre de credință va fi încununat. De aceea, nu ar trebui să ne oprim la nici una din organizațiile religioase existente, ci să mergem înainte, pentru ca Domnul să poată desăvârși lucrarea Sa în fiecare în parte.

Diferitele organizații s-au specializat în anumite doctrine, fără ca să vestească însă tot Planul lui Dumnezeu. Sarcina unui slujitor adevărat este, prin urmare, să nu ascundă nimic poporului lui Dumnezeu, ci să învețe și să vestească despre tot ce a dat Dumnezeu pentru ai Săi. Acum, la sfârșitul Bisericii nou-testamentare, este vorba despre aceleași lucruri și probleme ca și la început. Noi am citit cu toții despre cele patru evanghelii și știm sub ce formă a chemat și a însărcinat Domnul pe ucenicii Săi, cu scopul de a vorbi și a scrie, astfel ca toate lucrurile să fie rânduite și bine întemeiate în Împărăția lui Dumnezeu. Cei patru evangheliști au descris trecerea din Vechiul în Noul Testament în mod deosebit. Ei au rânduit slujba lui Ioan botezătorul conform Cuvântului profetic și au descris nașterea Domnului Isus Hristos, suferințele Lui, la fel și moartea, referindu-se întotdeauna la textul prorociei din Vechiul Testament.

Apoi a urmat Biserica nou-testamentară, cu darurile și însărcinările ei de care trebuia să țină seama. Apostolul Pavel a fost ales de Domnul în mod deosebit, pentru a prezenta Bisericii Planul de mântuire al lui Dumnezeu. El a vestit mai întâi iudeilor, iar mai târziu a trecut la vestirea Cuvântului tuturor neamurilor. Tot timpul el a fost călăuzit de Duhul Sfânt și a găsit întotdeauna Cuvântul potrivit pentru a rândui totul biblic. În capitolul 13 din Faptele apostolilor, el învinuiește pe iudei că nu au primit mântuirea în Isus Hristos și nu au fost găsiți vrednici pentru viața veșnică, motiv pentru care se va întoarce spre neamuri cu propovăduirea Evangheliei. Faptul aceasta nu era o decizie personală a lui Pavel, nu, ci aici era vorba despre împlinirea Cuvântului profetic din Habacuc 1:5: *„Aruncați-vă ochii printre neamuri, și priviți, uimiți-vă și îngroziți-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare, pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!”*

Apostolul Pavel știa, călăuzit fiind prin Duhul Sfânt, că sosise clipa în care trebuia vestită Evanghelia, vestea cea bună despre Isus Hristos, tuturor neamurilor. Această desfășurare a prevestit-o și Domnul Isus atunci când a dat însărcinarea misionară ucenicilor, ca ei să

vestească această Evanghelie tuturor neamurilor până la capătul pământului. Mai întâi, Pavel a vestit iudeilor vestea cea bună (Fapte 13:16-39), iar atunci când el a văzut împietrirea inimii lor (versetul 45), împreună cu Barnaba au zis cu îndrăzneală - versetul 46: *„Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-L primiți, și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri.”*

Întotdeauna au existat oameni pe pământ care nu au dat crezare și importanța cuvenită lucrării lui Dumnezeu. Ei nu erau în stare să deosebească lucrarea oamenilor de lucrarea lui Dumnezeu. Dar la fel au existat oameni în toate timpurile, care au beneficiat de harul lui Dumnezeu, s-au lăsat călăuziți de Duhul Sfânt, au recunoscut lucrarea lui Dumnezeu, având parte de ceea ce făcea Dumnezeu în timpul lor.

Cu certitudine, noi trăim acum în timpul sfârșitului, la sfârșitul timpului de har. Evanghelia își găsește încheierea printre credincioșii dintre neamuri. Dumnezeu se va întoarce din nou către poporul iudeu, ca națiune, pentru revărsarea unui duh de pocăință peste ei - Zaharia 12:10: *„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.”* Acum ei se află încă sub un duh de adormire - Romani 11:8: *„... după cum este scris: „Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă, și urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi.”*, până când se va împlini numărul deplin al neamurilor - Romani 11:25: *„Fraților, ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor.”*

Așa cum a existat atunci în prima generație un punct de cotitură, și anume când S-a întors Dumnezeu de la iudei la neamuri, la fel Se va întoarce acum la sfârșitul acestei generații, când Dumnezeu Își întoarce fața de la neamuri spre iudei. Există așa numiți credincioși care nu se lasă călăuziți de Duhul Domnului și nu se lasă îndreptați de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. Ei umblă după propriile lor gânduri, fără să fi aflat Planul lui Dumnezeu prin descoperire și învățătură. Domnul Isus a vorbit în Luca 21 despre două evenimente deosebite. Primul se referea la

dărâmarea Ierusalimului. Despre asta vorbește El în versetul 20: „*Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape.*” EL a dat indicații referitoare la ceea ce trebuiau să facă creștinii care se aflau în timpul acela în Iudea. Pentru iudei, acestea erau zile de mânie și de judecată, pentru că ei respinseseră pe Hristos, pe Mesia al lor, și nu recunoscuseră timpul cercetării dumnezeiești. Domnul Isus a spus personal: „... *va fi o nenorocire mare în țara aceasta și o judecată de mânie va veni asupra acestui popor.*” Cine citește Luca 21, de la versetul 20 la 24, să știe că acest pasaj s-a referit exclusiv la poporul Israel, iar textul lui integral s-a împlinit în anul 70 după Hristos; atunci a distrus generalul roman Titus orașul Ierusalim. O judecată a mâniei venise peste ei.

Cei rămași în viață din poporul iudeu au fost împrăștiați în toată lumea, printre neamuri. Textul următor din Luca 21 se referă la timpul nostru. În continuare vom vorbi și despre partea aceasta a capitolului.

Iubiți frați și surori, dragi prieteni, acum în timpul în care trăim depinde mult ca noi să nu primim doar litera Cuvântului, ci să primim descoperirea prin Duhul Sfânt, ca să recunoaștem lucrarea lui Dumnezeu din prezent, să înțelegem ce făgăduințe a dat El pentru timpul acesta. Așa ca la începutul Bisericii nou-testamentare, când apostolii vesteau Sfânta Scriptură conform descoperirii divine, fiind însărcinați de Dumnezeu, așa se întâmplă și în timpul acesta.

Noi ne dăm seama că cu majoritatea credincioșilor dintre neamuri se va întâmpla la fel cum s-a întâmplat cu majoritatea poporului iudeu la prima venire a Domnului Isus Hristos. Ei nu realizau că în fața ochilor lor se împlinesc cele mai importante și scumpe făgăduințe și Cuvântul care se făcuse trup locuia atunci în mijlocul lor. Așa se țin credințioșii din timpul nostru de anumite tâlcuiri, tradiții și obiceiuri și numai o rămășiță mică se încrede în făgăduințele Domnului. Ei se gândesc cu seriozitate la mântuirea lor și urmează cu credințioșie pe Isus Hristos. Ei vor fi chemați afară din toate tradițiile, obiceiurile și dogmele omenești, fiind luminați de Duhul Sfânt. Doresc ca Domnul să dăruiască har tuturor ascultătorilor ca să înțeleagă despre ce fel de lucrare este vorba aici.

Acum vom citi un verset din Isaia 62:5: *„Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine.”*

Noi ne bucurăm de toți oamenii care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent din care organizație fac parte. Ei vin să asculte Cuvântul și vin la cunoștința adevărului; ei vor să urmeze pe Domnul cu sinceritate. Prin Mesajul sfârșitului, noi ne adresăm tuturor credincioșilor care sunt cuprinși de Duhul Sfânt, cred adevărurile biblice și se lasă pregătiți pentru venirea Domnului Isus Hristos. Venirea Domnului Isus Hristos este tema principală a vestirii noastre. La venirea Sa, Mirele trebuie să găsească o Mireasă împodobită și pregătită. Pentru aceasta a ieșit glasul Cuvântului divin în timpul acesta. Toți acei ce sunt născuți din Dumnezeu, ascultă și se lasă pregătiți pentru acest eveniment. Nu este suficient dacă cineva predică numai anumite părți din Biblie. Eu sunt dator în fața lui Dumnezeu să dau totul mai departe, să împart hrana care ne-a fost dată. Acum însă nu o majoritate va fi cuprinsă în lucrarea lui Dumnezeu, ci numai o turmă mică peste care se odihnește binecuvântarea lui Dumnezeu. Adevărul lui Dumnezeu întotdeauna a trebuit să-și croiască un drum. Lumina luminează din nou în bezna acestei lumi, în care se complac majoritatea credincioșilor. Dar numai acei ce sunt din adevăr și sunt de acord cu lucrarea lui Dumnezeu, din inimă, vor fi pregătiți pentru a umbla în lumina Cuvântului descoperit. Încă mai există multe programe așa-zis sfinte în bisericile creștine. Se încearcă crearea unei atmosfere sfinte, fără a permite ca Cuvântul și Duhul să creeze viață adevărată. Nouă nu ne trebuie programe omenești, ci nouă ne trebuie programul lui Dumnezeu, Planul Lui pentru timpul acesta.

Numai acolo unde se vestesc făgăduințele lui Dumnezeu, acolo unde Isus Hristos este punctul central al vestirii, unde se crede Cuvântul lui Dumnezeu în totalitate, numai acolo poate lucra Duhul lui Dumnezeu fără restricții.

La început am vorbit din Luca 21:20-24. Acum vom sublinia câteva gânduri din textul capitolului 21, începând cu versetul 29: *„Și le-a spus o pildă: „Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc, și-i vedeți, voi singuri cunoașteți că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui*

Dumnezeu este aproape...” Pilda smochinului este cunoscută de aproape toate cercurile creștine. Se știe că această denumire se referă la poporul Israel, și în legătură cu aceasta se suprapun multe făgăduințe din Vechiul și Noul Testament. Domnul Dumnezeu se ține de Cuvânt, împlinind acum la sfârșitul zilelor făgăduința Sa față de sămânța lui Avraam, întorcând pe copiii lui Israel din toată lumea și așezându-i în țara lor. Biblia vorbește despre împrăștierea lor, cât și despre întoarcerea lor. În Luca 21 nu se vorbește numai despre smochin, ci și despre alți pomi. După cel de-al doilea război mondial, noi am văzut cum s-au eliberat multe popoare de sub jugul robiei, câștigându-și suveranitatea. Noi ne gândim în mod special la țările din Asia și Africa. Țările vest-europene și-au pierdut între timp toate coloniile, pentru că cele mai multe popoare au renunțat la tutorele care vorbea în numele lor. Smochinul, poporul Israel, a făcut începutul (1946) și este acum semnul principal în dezvoltarea popoarelor, din ultimul timp.

După ce a vorbit Isus despre înfrunzirea smochinului și a celorlalți pomi, El a spus: „*Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*” În timpul acesta, noi avem nevoie de o orientare spirituală. Este cunoscut faptul că Dumnezeu a trimis în toate timpurile hotărâtoare pe robii și prorocii Săi, pentru ca poporul să fie informat despre Planul lui Dumnezeu; așa s-a întâmplat și în zilele noastre. Nu se poate spune că fiecare credincios poate crede ceea ce dorește. Domnul a așezat în Biserica Sa diferite slujbe, daruri și însărcinări. Acestea trebuie respectate.

Noi putem privi înapoi, indiferent credincios sau necredincios fiind, și să admitem că aceste cuvinte ale Domnului Isus referitoare la Ierusalim și poporul Israel, s-au împlinit atunci și ele se împlinesc și acum. Chiar și un ateu nu poate tăgădui adevărul istoric despre împrăștierea și adunarea poporului Israel.

Domnul S-a ținut de Cuvânt și a readus pe acest popor greu încercat în ultimul timp, din toate popoarele în țara lor. Noi, ca credincioși, știm că Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește întotdeauna la timpul hotărât.

Apostolul Petru scrie sub inspirația Duhului, că în timpul din urmă se vor scula batjocoritori și vor pune întrebarea: „Unde este făgăduința venirii Sale?” Noi, însă, vedem cum s-au împlinit multe lucruri

premergătoare venirii lui Isus Hristos. Noi nu ne îngrijorăm, pentru că noi știm că cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne în veci. Dacă vorbim despre timpul sfârșitului și despre mesajul sfârșitului, atunci vrem să spunem oamenilor din timpul acesta, că însuși Domnul va încheia lucrarea Sa din timpul acesta. După semnele timpului, noi vedem că venirea Domnului Isus este foarte aproape. Nu este vorba despre cutremure, foamete, războaie sau revolte, nici despre catastrofe de tot felul, ci despre ceea ce este scris: „Când se va spune: acum este pace, acum nu e nici o primejdie...” Atunci trebuie să aibă loc chemarea pentru Biserică de a ieși din Babilon (din toate tâlcuirile Cuvântului), atunci ea trebuie repede pregătită, pentru că nenorocirea este foarte aproape.

În Luca 21:26 scrie: „... oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.” Încă de acum oamenii sunt într-o stare nervoasă. Nimeni nu știe ce nenorocire se va ivi mâine. Nesiguranța generală domnește între oameni. Politicienii se obolesc zi și noapte pentru a crea un cadru relativ de pace pentru un timp oarecare, până la încheierea unui nou compromis, care să asigure o pace aparentă.

Apostolul Pavel ne spune prin călăuzirea Duhului – 1 Tesaloniceni 5:2-3: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice. „Pace și liniște!”, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.”

Același apostol spune însă credincioșilor – 1 Tesaloniceni 5:4: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.” Mai departe el scrie – versetul 9: „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos. Judecata mâniei lui Dumnezeu va veni numai asupra celor ce se află în timpul acela pe pământ. Dar cine cunoaște Sfânta Scriptură, știe că Biserica–Mireasă a lui Isus Hristos va fi luată înainte ca mânia lui Dumnezeu să lovească acest pământ. Credincioșii din generația aceea trebuiau să recunoască atunci că dărâmarea Ierusalimului era iminentă, văzând ostașii romani asediind orașul. Ei trebuiau să fugă în munții Iudeii.

Toți credincioșii adevărați din timpul acela au fost înștiințați de Duhul Sfânt, au ascultat Cuvântul Domnului și au fugit din oraș, refugiindu-se în munți. Nici unul din adevărații credincioși nu au rămas în oraș când acesta a fost distrus, conform celor relatate în istorie. Așa se va întâmpla și în timpul acesta. Credincioșii cunosc semnele timpului. Ei au înțeles vorbirea Domnului, și anume ce înseamnă când se vorbește despre pace și securitate. Nenorocirea va veni asupra întregului pământ, dar numai după ca va fi luată Biserica–Mireasă în strălucirea lui Dumnezeu.

Iubiți frați și surori, stimați prieteni, cu aceste cuvinte noi nu vrem să speriem pe nimeni, dar atât timp cât vom trăi pe pământ noi trebuie să ne îndemnăm unii pe alții cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu predicatorii sunt acei ce vor să vă spună ceva, ci însuși Domnul care ne vorbește prin Cuvântul și prin Duhul Său. Dorim ca fiecare în parte să aibă prilejul și harul ca să recunoască ce face Domnul acum, să spună „Da” în ceea ce privește lucrarea Sa și să se lase cuprins personal de ceea ce slujește la desăvârșirea Bisericii lui Hristos.

Noi mulțumim Domnului pentru nădejdea și mângâierea pe care o primim din Cuvântul și din Duhul Său. Îi mulțumesc pentru libertatea și pentru privilegiul de a vesti Cuvântul Său cel sfânt la mii de oameni. O, de s-ar scula toți din somnul duhovnicesc, să-și deschidă ochii și să înțeleagă ceea ce face Domnul acum conform Cuvântului Lui cel sfânt! El salvează pe cei pierduți, vindecă pe cei bolnavi și Se adeverește ca fiind Același ieri și azi și în veci. El să fie lăudat în Numele Domnului Isus Hristos!

Da, Dumnezeu este foarte puternic în adunarea cea mare a sfinților și minunat pentru toți cei ce stau în jurul Lui - Psalmul 89:7: *„Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților, și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui.”* Ceea ce ne explică acest verset, noi am constatat în anii trecuți și mai ales în ultimele luni. Dumnezeu este foarte puternic, da, Atotputernic - asta știm foarte bine. Prin Cuvântul Său, El a creat universul și îl susține prin același Cuvânt. Dar aici este vorba despre Domnul care Se descoperă puternic în mijlocul adunării sfinților. Noi avem făgăduința că El va fi prezent acolo unde se adună doi sau trei în Numele Său.

Nu numai în Biserica primilor creștini, ci chiar și astăzi Domnul lucrează prin puterea învierii Sale în adunarea sfinților și Se arată ca fiind Minunat pentru cei ce stau în jurul Lui. Cel ce se află în jurul Domnului Isus Hristos, vede lucrarea puternică a lui Dumnezeu în timpul său. Așa s-au petrecut lucrurile când Domnul Isus a umblat pe pământ, și așa se petrec și astăzi, pentru că Domnul umblă printre cele șapte sfeșnice de aur, iar sfinții Lui sunt adunați la picioarele Sale. Făgăduințele Domnului rămân valabile, ele nu se clatină, pentru că Isus a pecetluit totul cu sângele Lui, întocmai cum ne-a promis în Cuvântul Său. Sute de oameni au văzut în timpul acesta lucrarea puternică a lui Dumnezeu, mii și mii au auzit despre aceasta și se bucură împreună cu noi pentru binecuvântările deosebite.

Faptele apostolilor este o mărturie vie despre lucrarea măreață a Dumnezeului Cel viu, prin slujba unor persoane individuale și ale Bisericii. Ceea ce s-a întâmplat în Biserica primilor creștini, este valabil ca unitate de măsură pentru Biserică până va veni Domnul din nou. Însă Duhul poate lucra cu putere numai acolo unde oamenii dau crezare Cuvântului și se lasă îndreptați și călăuziți pe baza învățaturii. Acolo unde persoane individuale sau grupuri mai mari – Biserica în general – se conformează și se identifică cu Cuvântul lui Dumnezeu și se înrolează cu încredere, punându-se la dispoziția Domnului, lucrarea puternică a Duhului se va face simțită fără întârziere.

Biserica primilor creștini ne slujește ca pildă credinței noastre, învățaturii și lucrării Duhului Sfânt. Mai întâi, noi trebuie să ne aplecăm sub mâna puternică a lui Dumnezeu, eu-l nostru să moară și să ne predăm cu totul Domnului. În Biserica primilor creștini nu se întâmplau numai semne mari și minuni, ca legitimare a însărcinării divine pentru un trimis, ci, în plus, Domnul vorbea credincioșilor prin vedenii, visuri, prorocie, diferite limbi și tâlcuirea limbilor; da, prin diferite daruri duhovnicești. EL a vorbit și s-a adevărat.

Apostolul Pavel scrie în 2Corinteni 12:1b: „*Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului*”. Tot ce este o lucrare a Duhului Sfânt, nu slujește pentru o slavă proprie, ci pentru proslăvirea lui Dumnezeu și pentru pregătirea și zidirea Bisericii lui Isus Hristos. Acolo unde este amestecat Cuvântul lui Dumnezeu cu cuvântul omenească, adică cu învățătură omenească, acolo domnește duhul oamenilor și eu-l

personal; acolo sunt căi proprii, idei proprii, iar oamenii se justifică unii în fața altora cu o legitimare proprie.

Însă acolo unde lucrează Duhul Sfânt, noi călcăm pe pământ sfânt. Noi trebuie să înțelegem că Domnul Dumnezeu a curățat și a sfințit Biserica Sa. Ea este Locul prea sfânt al lui Dumnezeu aici pe pământ, locul unde El locuiește și locul descoperirii Sale divine. Înainte ca Biserica întreagă să poată afla lucrarea puternică a lui Dumnezeu, fiecare din noi trebuie să se oprească mai întâi cu lucrările sale proprii și să ajungă în liniște în fața lui Dumnezeu. Acolo unde se crede așa cum spune Scriptura, curg și astăzi râuri de apă vie. Acolo unde este pus Cuvântul lui Dumnezeu din nou pe sfeșnic în toată sinceritatea și în adevăr și este crezut din toată inima, acolo va lucra Duhul Sfânt prin diferite mădulare ale Trupului Domnului Isus Hristos. Duhul Sfânt călăuzește în tot adevărul și se adevărește prin darurile Duhului și roadele Duhului în mijlocul Bisericii.

Prin pogorârea Duhului Sfânt, toate darurile Duhului au fost dăruite Bisericii și puse la dispoziție pentru zidirea și pregătirea ei. Duhul Sfânt se poate folosi de aceste daruri după necesitate, în mijlocul Bisericii. El poate vorbi și lucra așa cum Îi place. Aceste daruri însă nu sunt proprietatea personală a credincioșilor; ei nu pot dispune de ele după cum doresc. Ele sunt și rămân darurile Duhului Sfânt, care au fost dăruite credincioșilor pentru ca Duhul să se poată legitima și lucra prin ei.

Nu numai apostolul Pavel putea vorbi despre vedenii, descoperiri și călăuziri ale Domnului. Biblia ne relatează despre mulți credincioși care au trăit în felul acesta cu Dumnezeu. Fără a ne lăuda, putem și noi mărturisi în toată smerenia că Domnul a binecuvântat de la început, în mod deosebit, lucrarea Sa din timpul acesta. În parte, El ne-a spus și ne-a arătat cu ani înainte ce se va întâmpla, cum se va desfășura lucrarea Sa din timpul acesta. Întreaga Biserică este martoră a acestor călăuziri minunate ale Domnului din ultimii 15 ani.

Atunci când am aflat și am văzut lucrarea minunată a lui Dumnezeu prin slujitorul Său ales, fratele Branham, noi am înțeles imediat că el este un slujitor binecuvântat în mod deosebit, un proroc al lui Dumnezeu. Pentru noi, această vestire puternică și legitimată era un îndemn și o încurajare pentru viața noastră, ca să ne verificăm din nou

credința și învățătura noastră în fața lui Dumnezeu, iar noi să ne punem din nou pe altarul Său. În fond, fratele Branham nu a vestit nimic nou. El a adus de fapt numai adevărurile biblice din nou la lumină. În istoria Bisericii, noi putem constata că au existat în repetate rânduri înviorări noi prin Duhul lui Dumnezeu și au existat de multe ori vestiri noi din adevărul lui Dumnezeu. Pentru comunitățile organizate, călduțe și îndoctriinate, aceste adevăruri biblice care au fost predicate din nou, erau ceva supărător și nu erau luate în seamă, dar pentru acei ce au fost cuprinși de focul Duhului Sfânt, ele erau scumpe. Acesta este un proces duhovnicesc, prin care Biserica a trecut în decursul acestor două mii de ani de mai multe ori.

În timpul de față, mulți credincioși sunt de părere că nu depinde dacă cineva crede și învață după cum este scris, și ca rezultat să vestească și să apere adevărurile dumnezeiești și învățăturile Sfintei Scripturi, ci ar depinde mai mult ca să sprijinim unitatea tuturor credincioșilor din lume.

Aici trebuie spus cu fermitate că la început a fost Cuvântul și la sfârșit trebuie să vorbească tot numai Cuvântul, pentru că Dumnezeu este legat numai de Cuvântul Său, și toate lucrările se desfășoară conform Planului din Cuvântul Său. Adunarea lui Isus Hristos nu este o alianță de idei și învățături, sau chiar ecumenismul în care se unesc oamenii într-un fel sau altul. Asta este doar o lucrare omenească. Biserica Domnului Isus Hristos constă din unirea absolută și deplină a Mirelui cu Mireasa, și vine prin credință în Evanghelia deplină la adevărurile biblice, aflând Planul lui Dumnezeu în întregime.

Unirea dumnezeiască nu se face pe seama adevărilor biblice, ci numai în adevărul Cuvântului divin. Domnul Isus S-a rugat: „... *ca ei să fie una, cum, Tu, Tată, ești în Mine și Eu sunt în Tine...*” Unitatea lui Dumnezeu cu Hristos constă în aceasta că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Unitatea Bisericii cu Hristos constă în faptul că Hristos trăiește cu speranța mării în cei răscumpărați.

În cazul acesta nu mai sunt valabile concepțiile omenești, ci numai faptele și adevărurile dumnezeiești. Toate comunitățile creștine susțin că Domnul ar fi în mijlocul lor, însă ei nu au nici o relație sau legătură personală și biblică cu Domnul. Dacă cineva vrea să cunoască lucrarea Domnului și să aibă parte de ea, acela să părăsească eu-l personal și

toate tâlcuirile din Scriptură, trecând de partea Domnului și a Cuvântului descoperit în timpul acesta.

Noi trăim acum înaintea venirii Domnului. Venirea Lui este foarte aproape. Credincioșii adevărați trebuie scuturați din somn printr-o chemare puternică și să fie treziți la realitate și la direcția cea bună.

Trebuie să ne fie clar odată pentru totdeauna că Domnul nu va ieși niciodată din granițele Cuvântului Său, fie că este vorba despre cele șapte peceți, cele șapte tunete, cele șapte trâmbițe sau cele șapte potire sau orice altă lucrare. Orice se va întâmpla prin Duhul Domnului, se va desfășura numai în limitele Cuvântului Său.

Orice învățătură sau descoperire divină trebuie să corespundă cu ceea ce este scris în Sfânta Scriptură.

Pe lângă Biblie, nu poate exista nici o carte cu rang sau importanță egală în probleme de credință sau învățătură. Există cărți și predici care au devenit pentru mulți o binecuvântare, dar absolutul nostru, fundamentul nostru, este numai Sfânta Scriptură, Cuvântul apostolilor și al prorocilor în care Domnul Isus este piatra unghiulară. Scopul și importanța acestui mesaj pentru timpul sfârșitului este ca să apropiem pe oamenii din timpul acesta de Cuvântul adevărat și de toate învățăturile biblice, așa cum au fost predicate în Biserica primilor creștini. Ele trebuie scoase din nou la lumină. Numai așa putem smulge pe oameni din părerile și învățăturile omenești și să-i aducem pe terenul descoperirii divine.

Cu toată mulțumirea față de Dumnezeu, pot să spun, în privința credinței și a învățurii, că mesajul sfârșitului corespunde în totalitate cu Sfânta Scriptură. Dacă este cineva de o altă părere, să documenteze aceasta cu Sfânta Scriptură! Dacă se spune că noi nu credem în sfânta treime, noi trebuie să spunem că această noțiune sau denumire nu există în Biblie. Dacă cineva are în vedere concepția romano-catolică, și anume că Dumnezeu din veșnicie Se compune din trei persoane independente, atunci noi nu putem fi de acord, pentru că nici un text biblic nu învață așa ceva. Dar dacă este vorba despre descoperirea lui Dumnezeu ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, aceasta corespunde cu mărturia Sfintei Scripturi.

Noi credem din toată inima că Dumnezeu este Tatăl nostru ceresc și Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru noi pe crucea din Golgota. Noi, prin El, am primit împăcarea cu Dumnezeu, devenind

fii și fiice ale lui Dumnezeu. Noi credem că Duhul Sfânt lucrează în Biserica Sa și locuiește în inimile credincioșilor, așa cum ne învață Sfânta Scriptură. Mai departe noi nu învățăm că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, s-ar fi născut singur și nici nu a vorbit către Sine însuși. În Psalmul 2:7 citim: „*Domnul Mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.”*” Despre tema aceasta am scris în repetate rânduri. Noi credem din inimă că Dumnezeu S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, iar în descoperirea aceasta nu este vorba despre trei persoane diferite sau dumnezei diferiți, ci este vorba despre singurul Dumnezeu adevărat - deci trei descoperiri ale Aceluiași Dumnezeu.

Noi putem să ne ținem numai de textele date în Sfânta Scriptură în legătură cu învățătura despre Dumnezeu, și nu putem inventa nici o afirmație teologică care să fie străină Sfintei Scripturi. Iar dacă ne acuză cineva că nu botezăm conform Bibliei, când botezăm așa cum au botezat apostolii, adică în Numele Domnului Isus Hristos, atunci trebuie spus că sau apostolii nu au înțeles pe Domnul și au greșit, pentru că ei așa au botezat sau avem acum de-a face cu niște apostoli mincinoși care nu vor să boteze așa cum au botezat apostolii din prima Biserică.

Dacă cineva susține că apostolul Petru sau Pavel au învățat greșit și nu au botezat corect, acela trebuie să suporte o întrebare justificată și anume dacă nu cumva el personal poartă doar o mască a unui slujitor dumnezeiesc și în realitate el nu are nici o chemare divină pentru vestirea Evangheliei lui Isus Hristos - Galateni 1:8: „*Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!*” Apostolii au înțeles porunca Domnului din Matei 28 și au lucrat conform acesteia.

Ei știau că Dumnezeu, ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, S-a descoperit în Noul Testament în Numele Domnului Isus Hristos. Oricine renunță la rezistența proprie și se apleacă cu inima smerită în fața Domnului, va vedea clar aceste lucruri minunate. Porunca suna: în „*Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt*”, astfel că totul a fost îndeplinit în „*Numele Domnului Isus Hristos*”. Întreaga putere ne stă la dispoziție în Numele lui Isus Hristos, Nume care este mai presus ca orice nume. Și astăzi putem vesti tuturor oamenilor – Coloseni 3:17: „*Și orice faceți cu Cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El, lui Dumnezeu Tatăl.*” ; Efeseni 5:20 „*Mulțumiți*

totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos.”

Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui - Evrei 13:15: *„Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.”* Deci, totul trebuie făcut în Numele Domnului Isus Hristos, inclusiv botezul - Fapte 10:48: *„Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos.”* Slăvit să fie Domnul pentru că ne-a făcut cunoscut Numele în care găsim toate bogățiile înțelepciunii - Ioan 17:26: *„Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-l voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei.”*; Coloseni 2:2: *„... pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos.”*

Galateni 3:27: *„Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.”* ; Filipeni 2:10: *„... pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ.”*

Acum, când suntem atât de aproape de venirea Sa, credincioșii ar trebui să se cerceteze fiecare în parte, dacă ei urmează o tradiție romană sau învățătura biblică a apostolilor, pentru ca să ajungă orice copil al lui Dumnezeu la cunoștința adevărului. Credințioșia unui credincios adevărat nu se măsoară raportându-se la legătura sa cu o anumită comunitate, ci raportându-se la legătura sa cu Domnul Isus Hristos și cu Cuvântul Său. Este vorba despre fiecare în parte, respectiv fiecare trebuie să posede convingerea că învățătura și credința sa corespunde cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nici o biserică organizată din trecut sau prezent, întemeiată pe dogme și doctrine, nu s-a lăsat corectată de Duhul și Cuvântul Domnului.

Întotdeauna a existat însă și o rămășiță cu care Domnul a mers mai departe. Practic, fiecare comunitate în parte susține că posedă adevărul, și ca atare ei consideră că nu este necesară o cercetare proprie în fața Cuvântului. Dar noi nu vorbim aici despre apărarea unei comunități sau organizații, ci despre apărarea Cuvântului și a învățăturii apostolice. Este voia lui Dumnezeu ca în timpul de pe urmă toate lucrurile să fie

reașezate biblic, în forma lor originală – Faptele apostolilor 3:21: „... *pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.*”

Este vorba despre restituirea din nou a tuturor lucrurilor și despre pregătirea Miresei Domnului Isus Hristos – Ioel 2:23: „... *căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.*”

Dumnezeu are în vedere ca această Mireasă să nu ducă lipsă de nimic. Aceste lucruri le-am văzut sub diferite aspecte. Am auzit aceste lucruri sub aspect evanghelistic și ca învățătură biblică. Noi avem și aspectul profetic, care este partea cea mai încurajatoare pentru unii, iar pentru alții reprezintă un teren străin. Aspectul profetic este o parte din istoria mântuirii. Ultima carte din Biblie „Descoperirea Domnului Isus Hristos” sau „Apocalipsa” ne relatează unele lucruri pe care nu le întâlnim în fiecare zi și care nu sunt atinse de foarte mulți creștini, pentru că ei nu știu ce să facă cu ele.

Dar de la deschiderea pecetilor a sosit timpul în care poporul lui Dumnezeu a primit înțelepciune pentru aceste lucruri profetice. Chiar în capitolul 1, versetul 1, Domnul mărturisește că a trimis pe îngerul Său, ca să arate aceste lucruri slujitorului Său Ioan. În capitolul 22:16, Domnul mărturisește în încheiere: „*Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu ca să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici...*”

Acum, dacă fratele Branham a mărturisit în timpul acesta că un înger de la Dumnezeu a venit la el, cărturarii și cei cu o credință superficială își bat joc de aceasta. Ei nu se gândesc la faptul că au intrat cu toții în partea profetică și de încheiere a istoriei mântuirii, și din cauza aceasta Domnul Se descoperă la fel ca și la început. Se pune întrebarea: unde este mărturisit în timpul acesta conținutul întregii descoperiri a Domnului Isus Hristos, așa cum a lăsat-o însuși Domnul?

Fiecare Cuvânt are locul lui și fiecare descoperire trebuie dată Bisericii la timpul potrivit. În capitolul 1, Domnul este arătat în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. EL are șapte stele în mâna Sa dreaptă. Cele șapte sfeșnice de aur reprezintă Biserica nou-testamentară în șapte epoci (în șapte perioade de timp); cele șapte stele sunt șapte trimiși ai lui

Dumnezeu, respectiv pentru fiecare epocă câte unul. Ei poartă denumirea de „îngerul Bisericii”.

Noi trăim acum, fără îndoială, la sfârșitul harului și, în consecință, la sfârșitul epocii Laodicea. Mai există unii care au rămas în urmă, din punct de vedere spiritual și spun că ne aflăm acum în epoca Filadelfia, pentru că ei vorbesc despre dragostea frățească, fără a pune însă aceasta în practică. Pentru că noi trăim acum la sfârșitul harului, Domnul ne-a descoperit prin slujba fratelui Branham, asemenea slujbei lui Ioan, tainele divine din Cuvânt și Planul Său de mântuire. EL a lucrat atunci ca și acum într-o formă supranaturală. Ioan era călăuzit de Domnul în mod deosebit și era ales pentru un scop precis, adică să vadă lucrurile profetice, să le audă și să le scrie. Fratele Branham a fost un slujitor ales al Domnului în timpul acesta, el găsind har în fața Domnului, primind însărcinarea de la Dumnezeu pentru a vedea lucrurile acestea în adâncime și să le asculte, iar apoi să vestească mai departe ceea ce are de spus Duhul Bisericilor.

Ultima carte din Biblie nu este o lucrare la îndemâna oricui. Ar fi foarte bine ca nimeni să nu înceapă să tâlcuiască după plac lucrurile scrise în ea. Noi călcăm pe pământ sfânt și trebuie să ne descălțăm de încălțăminte noastră și să respectăm felul și modalitatea în care Domnul a dorit să ne vorbească.

Faptul că slujba profetică i se atribuie unui proroc, trebuie s-o admitem cu toții. Acum mai rămâne doar o întrebare: cine a fost în generația aceasta ales și legitimat ca proroc pentru Biserica întreagă? Noi știm că acesta a fost fratele William Marrion Branham.

Poate nu ați auzit aceste lucruri până acum, dar acest lucru s-a întâmplat numai din cauză că predicatorii dumneavoastră nu vor să vorbească despre aceste lucruri. Mii și mii de oameni din generația aceasta au văzut cu ochii lor și au auzit cu urechile lor felul în care Domnul a legitimat pe fratele Branham în slujba aceasta profetică, primită prin însărcinare dumnezeiască. Noi întâlnim de multe ori în această carte a Apocalipsei noțiunea de „înger”.

1) Mai întâi, Domnul a trimis pe îngerul Său ca să mărturisească aceste lucruri Bisericilor.

2) Apoi, Domnul are în dreapta Sa șapte stele, adică cei șapte îngeri pentru cele șapte Biserici.

3) Un înger puternic vestește deschiderea celor șapte peceti, strigând cu glas tare: „*Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?*” – Apocalipsa 5:2b.

4) Toți îngerii din cer cântă în jurul scaunului de domnie.

5) Sunt arătați patru îngeri care țin în loc cele patru vânturi ale pământului – Apocalipsa 7:1. „*După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.*”

6) Șapte îngeri care stau în fața lui Dumnezeu, pregătiți pentru a suna din cele șapte trâmbițe – Apocalipsa 8:6. „*Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din ele.*”

7) Apoi este arătat un înger care face slujba la altarul de aur – Apocalipsa 8:3. „*Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie.*”

În Apocalipsa 14 este vorba mai întâi de trei îngeri. Despre primul sunt scrise următoarele – versetul 6: „*Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelia veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.*” La tema aceasta am putea rămâne mult timp, dar un lucru este clar. Aici a fost arătat în ceruri ce va face Dumnezeu pe pământ în timpul sfârșitului printre popoare, prin Evanghelia Sa veșnică, pentru că până aici nici un înger nu a vestit Cuvântul Domnului din ceruri, ci Dumnezeu a trimis întotdeauna un om ca slujitor și vestitor. Mai departe citim – versetul 8: „*Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!”* Nici o astfel de vestire nu a auzit nimeni până acum din gura unui înger, dar, după cum se știe, și această vestire face parte din mesajul sfârșitului.

Apoi mai scrie – versetul 9: „*Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână...”* Aici au fost auzite trei mesaje din partea Domnului prin slujba îngerilor, care trebuie vestite în timpul acesta. Este vorba despre Evanghelia veșnic-valabilă a lui Isus

Hristos, și nu despre ceea ce au făcut oamenii din aceasta în decursul anilor, ci despre Evanghelia care este o putere dumnezeiască.

Biserica are nevoie de ochi deschiși ca să înțeleagă ce vrea să ne spună Cuvântul prin denumirea de „Babilon”, care a amețit toți oamenii cu curvia ei. Mai departe este bine să știm cine este fiara, icoana ei și semnul fiarei. Oamenii și-au expus părerile lor în legătură cu aceste lucruri, dar aici nu este vorba despre părerile cuiva. Noi avem nevoie de un răspuns clar de la Dumnezeu, iar lucrul acesta ne-a fost dăruit de Dumnezeu prin har în timpul acesta al sfârșitului.

Despre toate aceste lucruri, noi putem citi în diferite predici ale fratelui Branham. Domnul are pe îngerii și trimișii Săi în ceruri, însă El are de asemenea pe îngerii și trimișii Săi pe pământ.

În iulie 1975, Domnul ne-a cercetat în timpul unui serviciu divin în mod deosebit și plin de har. Într-o vedenie au fost arătate unele desfășurări profetice. În descoperirea care a urmat apoi, Domnul a vorbit astfel: „Iată, așa vorbește Domnul! Poporul meu, într-adevăr voi sunteți acei ce au auzit Cuvântul îngerilor, Evanghelia Mea veșnică, care era deja înainte de întemeierea lumii. Și iată, voi sunteți poporul acela, voi sunteți turma care va vedea când va fi adăugată piatra de încheiere, voi veți ajunge la desăvârșire, și voi veți vedea lucrarea Mea încheiată. Voi veți vedea sfârșitul tuturor lucrurilor, pentru că voi sunteți Mireasa Mea aleasă...”

Toți acei ce au fost aleși înainte de întemeierea lumii pentru fericirea veșnică, vor asculta vestea Evangheliei veșnice. Ei fac parte din poporul lui Dumnezeu, ei sunt turma pășunii Sale, pentru că ascultă glasul Cuvântului Său și Îl urmează pe El. La începutul harului a fost așezată piatra unghiulară, Isus Hristos – Isaia 28:16: „... de aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.” Acum la sfârșitul harului, Domnul Isus va fi piatra de încheiere în clădirea aceasta dumnezeiască - Zaharia 4:7: „El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea!”

Numai Duhul lui Dumnezeu poate să ne descopere partea profetică a Planului Său de mântuire, precum și celelalte învățături ale Cuvântului.

Fără să ne ghidăm sau să ne așezăm pe anumiți factori de timp, putem spune totuși că, în generația aceasta, noi vom vedea lucrarea lui Dumnezeu desăvârșită și încheiată.

Ceea ce a spus apostolul Pavel despre transformarea și răpirea noastră, se va întâmpla. Domnul cheamă pe copiii Săi din toate popoarele și națiunile. Indiferent unde locuiesc și unde trăiesc copiii Săi, răspândiți și răzleți, în grupuri sau individual, noi putem să-i îndemnăm: Domnul cunoaște pe ai Săi, El călăuzește pe sfinții Lui în chip minunat, oriunde s-ar afla. EL așează Locul preasfânt în mijlocul lor și tronul Său în inimile lor, pentru că El a încheiat un legământ veșnic cu noi. Domnul, de repetate ori, a arătat semnul legământului deasupra adunării.

În decembrie 1975, El ne-a vorbit într-o prorocie în legătură cu o vedenie: „Voi ați auzit glasul Meu, ați auzit cuvintele Mele; descoperirea nu este ascunsă pentru voi. Nu, Eu am deschis fiecare Cuvânt pentru voi, iar acum priviți, nu numai aici am ridicat Eu Locul preasfânt, și nu numai în locașul acesta locuiesc eu, și nu numai aici sunt Eu prezent prin stâlpul de foc, ci în Adevăr, așa vorbește Domnul, în orice inimă în parte pe care am pregătit-o pentru Mine, acolo am așezat și Locul Meu preasfânt, care este tronul Meu, și deasupra cercul legământului...”

Și astăzi încă locuiește Domnul în cei cu inima smerită, dar cei încrezuți și îngâmfați vor pleca cu mâinile goale. Este de-a dreptul minunat dacă putem vedea și afla că Domnul vrea să locuiască în sfințenia Sa în inimile noastre, ridicând tronul Său și legământul în inima fiecărui copil al Său.

În Apocalipsa 2 și 3 citim mesajele adresate celor șapte Biserici, iar capitolul 4 ne arată pe Domnul pe scaunul Său de domnie. Deasupra scaunului de domnie este întins cercul legământului (curcubeul).

Dumnezeu a făcut prin Isus Hristos un legământ cu noi. Acest legământ a fost întărit cu sângele său pe Golgota, devenind valabil pentru noi. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da” și „Amin!” prin Isus Hristos, Domnul nostru. Toți acei ce au crezut Cuvântul descoperit, pot fi liniștiți și încurajați pentru că Domnul este cu noi. Dacă am scrie despre tot ce a făcut Domnul în mijlocul nostru în ultimul timp, atunci ar trebui să scriem o carte mai mare. Domnul S-a arătat în mijlocul nostru ca Cel viu, ne-a binecuvântat în diferite ocazii cu binecuvântări biblice,

ne-a dat vedenii și descoperiri prin prorocie și diferite limbi, care au fost apoi traduse în limba noastră (îndeosebi cântări de laudă). Astfel, Dumnezeu a fost proslăvit în mijlocul nostru. Noi toți care am fost prezenți, am fost umpluți și plini de bucurie pentru bunătatea cea mare a lui Dumnezeu.

Domnul aduce lucrarea Sa începută la desăvârșire, fără ajutorul nimănui. Nici unui om, ci numai Lui îi revine toată lauda, mărirea și onoarea din partea credincioșilor, în mijlocul cărora El Se descoperă minunat. Noi nu urmăm învățăturile unui om, ci urmăm pe Domnul, al cărui Cuvânt ne este o lumină pe calea noastră. Fratele Branham spunea odată: „Dacă un om părăsește Cuvântul lui Dumnezeu, atunci părășiți și voi pe acest om, pentru că Dumnezeu l-a părăsit deja.” Dacă s-ar aplica această unitate de măsură la toți predicatorii sau bisericilor, atunci ar mai rămâne doar un număr mic, care nu este părăsit de Dumnezeu. Noi mulțumim lui Dumnezeu din inimă pentru că El ne-a eliberat de orice îngâmfare spirituală și ne-a făcut cunoscută voia și Cuvântul Său în toată puterea Sa.

Noi suntem bucuroși că putem simți prezența Sa în adunarea sfinților, asemănător ca în Biserica primilor creștini, și ne bucurăm cu mii și mii de suflete care au găsit har înaintea lui Dumnezeu în timpul acesta.

Domnul este în fiecare, El ține Cuvântul și legământul Său, El duce totul spre desăvârșire.

Amin!